

Лежа, треперя и мисля. Мислите ми летят с светкавична бързина, сърдцето ми тупти, ще изхвъркне.

А на тавана стонът, точно над главата ми, продължаваше: у — у — у — у! — още по-зловещо. Повтаря и замира тъжно, тъжно!

Скочих бързо, проверих дали вратата е заключена и пак легнах. Бурята блъскаше яростно стъклата и се мъчеше да се вмъкне в стаята. Устата ми пресъхнаха, а над главата ми стонът продължаваше още.

Запалих лампата. Съгледах секирата зад вратата и се окуражих малко. Но да чакам така до сутринта, струваше ми се, ще полудея.

Мислих, мислих и най-после реших и се облякох набързо. Взех секирата във една ръка, лампата в другата, отворих вратата и изкочих навън. Вятърът ме посрещна яростно и угаси лампата ми.

Повърнах се бързо в стаята. За да се кача на тавана и видя каква е тая страхотия, която ме плаши, трябваше да излезе отвън под стряхата. Там беше дупката за тавана... Дълго време обмислях, как да надхитря вятъра. Взех един голям вестник, който ми попадна под ръка, турнах лампата в средата и събрах четирите му краища високо над лампата. Взех тъй приготвения фенер, взех секирата и един стол и изкочих навън. Вятърът ме посрещна пак яростно, но този път го победих, не можа да угаси лампата.

Поставих стола, качих се на него и издигнах полека лампата в дупката на тавана. Вслушах се, гласът ми се стори този път не тъй страшен. Дигнах и секирата, сложих лампата на тавана и с един скок се изкачих и аз горе.